

Житно Зърно

КН. 6 ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1939

СЪДЪРЖАНИЕ:

Боянъ Боевъ	Проява на Божественото у човѣка
G. Nordmann	Днешното човѣчество на кръстопътъ
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Желѣзо, злато и духъ
	Мотиви върху сжщината на живота — Отношения — „Азъ — Ти“.
П. М-въ	Елементарни астрологически комбинации
г.	Свързаностъ на почерка
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя
Д. Антонова	Нишки. Молитва — стихове
С.	Стихове
Отзиви, вести и книгопись	
Du Maître	Expérimentation de l'amour

SOMMAIRE

Б. Боѣв	Manifestation du Divin en l'homme
G. Nordmann	L'humanité actuelle au carrefour
Dr. El. R. Cohen	Fer, or et esprit
П. М-в	Essai sur la nature de la vie. Rapports: „Moi — Toi“
Г.	Combinaisons astrologiques élémentaires
Б. Боѣв	Écritures liées et juxtaposées
Д. Антонова	De notre vie: Entretien avec le Maître
С.	Fils. Prière — vers
Échos, nouvelles et livres nouveaux	Vers
Du Maître	Expérimentation de l'amour.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIII.

КН. 6.

Проява на Божественото у човѣка

Днесъ повече отъ всѣкога ние се нуждаемъ отъ едно правилно разбиране на живота. А животътъ не може да се разбере правилно, ако не се разбере любовта. Защото любовта е онзи великъ принципъ, отъ който той е произтекълъ. Всички опити да се разбере живота вънъ отъ любовта и да се изгради на една друга основа, сж предварително осждени на неуспѣхъ. Досегашниятъ опитъ на човѣчеството богато доказва това.

Ето защо, ако не разберемъ Божествената любовъ, отъ която животътъ се е родилъ и която е вложила у него всички условия за растежъ и развитие, ще бждемъ далечъ отъ реалността на живота, отъ неговата сжщина — ще блуждаемъ само подиръ неговитѣ сѣнки. Върху любовта, а не върху нейнитѣ сѣнки: нагонъ за продължаване на рода, нагонъ за самосъхранение, за сдружаване и пр., почиватъ дълбоко погледнато, отношенията между мъже и жени, между бащи и майки, между деца и родители, между братя и сестри, между учители и ученици, между отдѣлнитѣ общества и народи. Тя е и си остава истинската основа на живота. Това тъкмо трѣбва да съзнае днесъ човѣкъ. Той трѣбва да престане да схваща живота отъ животинско гледище, като борба за сжществуване, а да разбере дълбоката му сжщина, която се крие въ любовта. Затова, именно, човѣкъ е дошълъ на земята — да се научи да разбира живота въ свѣтлината на любовта, да приложи законитѣ ѝ и да служи на доброто, което се подхранва отъ нея.

Мнозина днесъ желаятъ да се подобри свѣта. Свѣтътъ самъ по себе си е добъръ, но въ него сж се вмъкнали много нѣща, създадени отъ хората. Тия, именно, нѣща трѣбва да се премахнатъ. Въ свѣта сжществуватъ редъ човѣшки заблуди, както отъ физическо, така и отъ умствено и сърдечно естество. Ако хората можеха да се освободятъ отъ тия заблуди, като оставятъ само Божественото, сир. любовта да работи, Царството Божие веднага щѣше да се въдвори на земята. Всички онѣзи, които сж дошли до това разбиране, сж истински разумнитѣ хора въ свѣта.

Неотдавна, председателятъ на Американскитѣ Съединени Щати изпрати едно послание до водачитѣ на оторитарнитѣ държави, въ което имъ поставя условieto: ако се съгласятъ да не нападатъ малкитѣ и слаби държави, той ще направи всичко възможно да бждатъ подпомогнати икономически. Богъ отдавна е изпратилъ къмъ народитѣ своето послание, което гласи: „Ако ме слушате и не се измжчвате единъ другъ, Азъ ще ви благословя. Но ако престѣпите моя Законъ, и Азъ

ще оставя да подеиствува върху васъ оня законъ, който вие прилагате върху другитѣ народи“.

Всички страдания, всички болести и недъзи — и лични, и обществени — които измъчватъ човѣчеството, сж резултатъ отъ нарушаване закона на Любовта. Човѣкъ трѣбва веднѣжъ за винаги да съзнае това и да престане да нарушава великия законъ. Той не трѣбва да се спъва отъ това, че другитѣ хора не били по-добри отъ него. Защото всички недъзи на хората сж вътре въ него, както сж въ него и всичкитѣ тѣхни добродетели. Следователно, човѣкъ нѣма право да говори за недостатъцитѣ на другитѣ хора. Едничкото право, което той има, то е да изправи себе си. А то е необходимо, защото ако отдѣлнитѣ човѣци изправятъ себе си, и човѣшкиятъ свѣтъ ще се оправи. Ако тѣ не се изправятъ, и човѣшкиятъ свѣтъ нѣма да се оправи.

Затова, именно, великитѣ Учители на човѣчеството сж проповѣждали, преди всичко изправянето на отдѣлния човѣкъ. Това е лична задача на всѣка човѣшка душа. Много религиозни хора, обаче, очакватъ да дойде Духътъ у тѣхъ, та тогава да се изправятъ. Това е неразбиране на въпроса. Още при създаването на човѣка, Богъ е вложилъ всичко у него. Идването на Христа е имало за целъ да пробуди Божественото, вложено отначало въ човѣка, да му даде потикъ да се прояви, за да може човѣкъ отново да поеме истинския пътъ на живота. Съвременнитѣ хора сж се отклонили отъ този пътъ. Тѣ трѣбва да извървятъ въ обратна посока жгѣла на отклонението и да трѣгнатъ отново по правия пътъ.

Ето защо, едничкото, което днесъ трѣбва да се проповѣдва на хората, е да дадатъ възможностъ на Божественото, което е вложено отначало у тѣхъ, да се прояви безпрепятствено. Тѣ трѣбва безрезервно да му дадатъ ходъ у себе си. За пробуждането на Божественото у хората работятъ всички добри, велики хора, които сж се заели да превъзпитатъ човѣка. На неговитѣ внушения трѣбва да се подчинятъ и всички съвременни държавници, които сж призвани да ръководятъ сѣдбинитѣ на народитѣ въ днешнитѣ трудни времена. Не може да не се признае, че положението на сегашнитѣ управници не е леко. Мнозина отъ тѣхъ ясно съзнаватъ, какво страшно бедствие за човѣчеството би била една бждеща война. Тѣ знаятъ, че отъ голѣмитѣ градове на държавитѣ, дето сж събрани материалнитѣ и културни ценности на народитѣ отъ вѣкове, нѣма да остане и поменъ дори — тѣ ще бждатъ изравнени съ земята. Тѣ знаятъ, че въ войната ще погине цвѣтътъ на народа — най-здравото, най-способното, най-годното за животъ и производителенъ трудъ. Следъ една такава страшотна война, къмъ която народитѣ отиватъ, въпрѣки всичко, подтиквани сѣкашъ отъ нѣкаква фаталностъ, ще настѣпи ужасенъ упадъкъ — ще сж потрѣбни, може би, вѣкове, за да се създаде всичко наново. Привидно нито държавитѣ, образуващи демократическия блокъ, нито оторитарнитѣ държави желаятъ войната. На думи, управницитѣ на великитѣ сили не изпускатъ случая въ речи и изявления да манифестиратъ своята воля за миръ. На дѣло, обаче, нито демокрациитѣ, нито диктатуритѣ правятъ нѣщо съществено за предотвратяване на единъ бждещъ въоръженъ конфликтъ. Защото и еднитѣ, и другитѣ защитаватъ своитѣ егоистични интереси. Начело на народитѣ трѣбва да застанатъ такива управници,

които иматъ предъ видъ интереситъ не само на своя народъ, а на всички народи. Трѣбва да се явятъ управници, които ръководени отъ върховната Правда, да водятъ една международна политика, почиваща на схващането, че народитъ — малки и голѣми — сж органи на единъ общочовѣшки организъмъ, и че не може, следователно, единъ народъ да се развива за смѣтка и въ ущърбъ на другъ.

Впрочемъ, ако човѣчеството бѣше предоставено само на себе си, ако народитъ бѣха оставени сами да се управляватъ, тѣ отдавна биха изчезнали отъ лицето на земята. Ако това не става, то е, защото има единъ разуменъ свѣтъ, който стои надъ човѣшкия. Той е, който регулира цѣлата човѣшка дейность и поддържа системата на човѣшкия свѣтъ въ равновесие. За хората този свѣтъ е невидимъ, но това не значи, че той не съществува. Този свѣтъ е вътре въ насъ. Разумнитъ същества, които го обитаватъ, разполагатъ съ такава грамадна сила и възможности, каквито хората не могатъ да си представятъ. Ако пожелаятъ, тѣ могатъ да приспятъ съвременното човѣчество и да го направятъ безопасно. Но тѣ знаятъ, че това ще бѣде безполезно, защото следъ събуждането си, хората ще започнатъ пакъ отъ тамъ, кждето сж се спрѣли. Разумниятъ свѣтъ иска по-скоро да застави хората да започнатъ да мислятъ по другъ начинъ. Той иска да ги накара да постѣпватъ съгласно неговитъ закони не чрезъ насилие, а по свобода и вътрешно убеждение. Свържатъ ли се хората съ този свѣтъ, тѣ ще разбератъ, че той е абсолютно справедливъ и че има предъ видъ правото на всички хора, на всички народи. Той иска всички хора, всички народи да бждатъ свободни. Ония народи, които искатъ свобода само за себе си и не се колебаватъ да заробватъ други народи, отиватъ явно въ разрѣзъ съ волята на разумния свѣтъ.

А волята на този свѣтъ е да се даде свобода на всѣки човѣкъ да се прояви. Подъ свобода ние подразбираме да се даде възможность на всѣки човѣкъ да прояви божественото въ себе си. Като се прояви свободно, като прояви божественото, което е вложено изначало въ неговата душа, човѣкъ ще бѣде истински полезенъ за своя народъ, за цѣлото човѣчество, за цѣлата вселена.

Да се дадатъ условия за проява на божественото у човѣка, да му се даде свободенъ ходъ въ човѣшкия животъ — това е, което изисква новото време.

* * *

Боянъ Боевъ

Днешното човѣчество на кръстопѣтъ

Днесъ е време на коренно раздвижване въ живота на човѣчеството. Такива епохи винаги се отличаватъ съ голѣми пертурбации, съ голѣми неспокойствия, понеже това сж точки, въ които се срѣщатъ две сили, две течения,—едно, което завършва, и друго, което почва. Епохата, въ която се пада такава възелна точка, е бурна, е пълна съ катаклизми и противоречия.

Трѣбва да се търсятъ причинитѣ за днешното положение, за да се посочатъ правилнитѣ методи за действие.

Днесъ считатъ живота за нѣщо механическо, искатъ да му дадатъ механическо обяснение. И затова искатъ по механиченъ начинъ да разрешатъ въпроситѣ на живота. А тѣ не могатъ да се разрешатъ механически по простата причина, че самиятъ животъ не е нѣщо механическо. Основитѣ му сж духовни. Ето защо, днешнитѣ проблеми не могатъ да се разрешатъ, до като не стане промѣна въ съзнанието на хората, докато не дойдатъ до ново разбиране на живота.

Преди да отидемъ по-нататѣкъ, нека разгледаме едно характерно явление: тѣй нареченитѣ малокултурни племена, населяващи Австралия, частъ отъ Африка, Америка, островитѣ въ Великия океанъ и пр. Животътъ имъ обикновено се смѣта като първобитна фаза въ живота на човѣчеството. Въ сжщностъ този въпросъ е много по-сложенъ. Ако изучимъ тѣхнитѣ паметници, предания и традиции, ще видимъ, че тѣ сж изродени потомци на загинали велики цивилизации. Напримѣръ на островъ Пасха, който е на 3,000 километра западно отъ Чили въ Великия океанъ, има грамадни каменни човѣшки статуи и стени, високи 10 — 30 метра. А мѣстнитѣ жители сж така низко-културни, че сж неспособни по никой начинъ за подобно творчество. Сжщо така и въ Перу, Мексико и пр. има останки отъ храмове и дворци съ чудна архитектура. Тѣ говорятъ за мощна загинала цивилизация. А днешнитѣ туземни перуанци и мексиканци сж изродени тѣхни потомци.

Кои сж причинитѣ за упадѣка на тия култури? Една отъ причинитѣ е, че тѣхниятъ животъ се отклонилъ отъ великитѣ божествени и природни закони. Друга причина е противопоставянето на новитѣ идеи, на новитѣ течения, на новитѣ форми на живота. Когато едно общество, народъ или раса се кристализира, се втвърди въ известни форми на животъ и изгуби своята пластичностъ, става неспособенъ да възприеме новитѣ идеи, да измѣни своитѣ форми на животъ, и това общество, народъ или раса почва да отпада и даже съвсемъ може да изчезне отъ лицето на земята.

Защото трѣбва да се знае, че всѣка епоха е изявление на нови сили на човѣшкия духъ. Последната крие въ себе си великото Божествено начало и затова разполага съ безкрайно много сили и възможности, които постепенно се разкриватъ и то не случайно, но по строго закономѣренъ пѣтъ, както у растението. Нали у него строго закономѣрно последователно се развиватъ коренъ, стѣбло, листъ, цвѣтъ и плодъ?

Днесъ човѣчеството е още въ младенческия си периодъ. То е развило едвамъ най-елементарни свои духовни сили. И именно затова културата е нестабилна, пълна съ катастрофи, люшкания, падания и ставания. И човѣчеството ще дойде до великъ разцвѣтъ, когато по-пълно се разкриятъ ония ценни заложби, криещи се въ човѣшкия духъ. Това е въпросъ само на време.

Винаги се вливатъ нови и нови сили въ културата. Животътъ на човѣчеството е потокъ, изъ който бликатъ винаги нови води, както при единъ изворъ. Тѣ идатъ изъ глѣбинитѣ на човѣшкия духъ. Тая обнова, това вливане на новото се вижда и на всѣкѣде другаде въ природата. Напр., каква грамадна е разликата между природата въ палеозойската и мезозойската ери и днесъ!

Друга причина за внасяне на нови елементи въ човѣшката култура сж космичнитѣ влияния. Земята съ слънцето, цѣлата слънчева система, движейки се изъ космичното пространство въ известно направление, попада въ все по-нови пространства, и затова е изложена на нови въздействия. Защото всѣко пространство е живо, то е проникнато отъ разнообразни енергии. Тая втора причина за обновяването е свързана съ първата, понеже новитѣ космични влияния ставатъ причина за събуждане на по-дълбокитѣ сили на човѣшкия духъ, които до тогава сж били спечни.

По тия две причини въ всѣка епоха е имало два вида сили: залѣзващи и изгрѣващи. Първитѣ сж били полезни, ценни, необходими на времето, но следъ време тѣ сж ставали излишни и даже вредни. И винаги е имало две течения въ обществото: консервативно и напредничаво. Първото се е стремѣло да задържи старитѣ форми на живота, старитѣ идеи и разбирания, а напредничавото е давало път на новото, което иде. И историята е пълна съ борбитѣ на тия две течения. И множеството страдания въ живота на човѣчеството сж плодъ на противопоставянето на обществото, народа или расата на новитѣ духовни сили, които идатъ въ живота. Въ края на краищата напредничавото течение, макаръ и следъ голѣми страдания и борби, е побеждавало и наддѣлявало, понеже невъзможно е да се спре вѣчниятъ потокъ на живота: той е неудържимъ, стремителенъ и мощенъ. Всички народи, които сж се противопоставяли на напредничавитѣ духовни течения, сж изгубвали своитѣ предимства, макаръ и по-рано да сж били на чело на културния ходъ на човѣчеството, и сж се израждали. А пъкъ тия народи, които сж ги приемали въ себе си, сж давали съ това по-голѣмъ тласкъ на своето развитие, идвали сж до разцвѣтъ и творчество.

И тъй, единичното нѣщо, което издига единъ народъ, това е възприемането на новитѣ духовни идеи. И всѣки общественикъ трѣбва да има тънъкъ усѣтъ за залѣзващото и изгрѣващото, за старитѣ и новитѣ форми на живота и трѣбва да работи за новото, което се ражда.

Ето защо, щастливъ е онзи народъ, всрѣдъ който има много идеалисти, привърженици на новитѣ духовни идеи. Това показва, че той е жизнеспособенъ, че има младенчески сили въ себе си, че е въ своя подъемъ, въ своя възходъ. И нему предстои голѣмъ разцвѣтъ. И ако всрѣдъ единъ народъ не намиратъ отзвукъ новитѣ духовни идеи, това показва, че той е вече въ залѣзъ. Той може да има мощна желѣзна организация и пр. като наследство на едно славно минало, но той по-

степенно ще стане второстепененъ, третостепененъ, — ще пресъхне въ него изворътъ на творчеството.

Сега се явява въпросъ: Кое е новото, което се явява днесъ? За да си уяснимъ това, трѣбва да разгледаме въпроса за еволюцията на човѣшкото съзнание. Човѣчеството минава презъ три степени на съзнание: племенно, индивидуално и космическо. И тритѣ тия степени днесъ ги има по лицето на земята. Само че днесъ въ своята сила е индивидуалното съзнание, племенното е въ своитѣ последни слаби останки, а космическото е въ своитѣ слаби наченки. Първобитното човѣчество е имало племенно съзнание. Тогава всѣки човѣкъ се е съзнавалъ като частъ отъ племето, къмъ което принадлежалъ. Самиятъ човѣкъ е нѣмалъ ясно самосъзнание. Той е билъ обезличенъ тѣй, както капката вода привидно е обезличена въ океана. Това е първата фаза, презъ която човѣчеството е минало. После почва развитието на самосъзнанието и постепенното индивидуализиране на човѣка. Въ тая нова фаза всѣки човѣкъ се чувствувалъ като нѣщо отдѣлно, независимо и даже почвалъ да счита себе си като центъръ. Но днесъ все повече се развиватъ нови сили въ човѣшкото естество, и съ това се ражда едно ново съзнание: космическото. При него човѣкъ съзнава своитѣ вѣчни връзки съ всички сѣщества, съ цѣлото битие, съзнава единството на живота. И това опредѣля линията, направлението на неговата дейность, на неговитѣ нови отношения въ свѣта. Това ново съзнание ще роди единъ съвсемъ новъ общественъ строй, съвсемъ нови международни отношения, съвсемъ нова външна и вътрешна политика, нови морални ценности, нови прояви въ всички други области на културата: въ музиката, живописъта, архитектурата, възпитанието, правото и пр.

И понеже племенното съзнание е на изгасване и си отива, и слаби останки отъ него имаме днесъ между другото напр. въ задругитѣ въ Югозападна България, които сж на изгубване, то главното сблъскване днесъ е между методитѣ на индивидуалното и космическото съзнание. Това сж два метода, две разбирания на живота. И именно въ това отношение човѣчеството днесъ е на кръстопътъ. И тоя кръстопътъ е единъ отъ най-важнитѣ, въ които се е намирало човѣчеството до сега въ своята история, понеже той ще бжде изходна точка за нови форми на живота, за новъ начинъ на дейность.

При индивидуалното съзнание господствува методътъ на насилието, понеже индивидътъ е наклоненъ да смѣта себе си за центъръ, и той може да счита за позволено всичко, което може да допринесе за уреждане на личнитѣ му интереси. А методътъ на другия видъ съзнание — космическото — е обединението, братството, взаимното сътрудничество, взаимопомощъта, Любовта! Индивидуалното съзнание днесъ е по-силно отъ космическото, но дълбоко погледнато, въ сѣщностъ по-силно е това съзнание, на което принадлежи бъдещето и което е въ хармония съ законитѣ на еволюцията. А това може да се каже именно за космическото съзнание. То иде по законитѣ на развитието, понеже това сж новитѣ сили, които се събуждатъ въ човѣшката душа.

Днесъ човѣчеството е на кръстопътъ между насилието и братството, между индивидуалното и космическото съзнание, между старитѣ и новитѣ методи. Изобщо индивидуалното съзнание е свързано съ материализма, а космическото съ духовното разбиране на живота.

Много отъ духовнитѣ ценности, които сж крепѣли човѣчеството до сега, сж разрушени, а новитѣ духовни сили, които се събуждатъ сега въ човѣшкия духъ, сж още слаби, за да взематъ господство. И затова днесъ човѣчеството се намира на кръстопѣтъ, въ безпѣтица.

Отъ днешното тежко положение, въ което се намира човѣчеството — положение на бъркотия, смущения отъ всѣкаквъ видъ — ще излѣзе новиятъ човѣкъ — строителятъ на новитѣ форми на живота.

Единъ отъ основнитѣ принципи на новия човѣкъ е:

Никой народъ да не се счита за лошъ! Къмъ никой народъ да не се прещатъ лоши мисли! Даже много пѣти, когато единъ народъ върши насилия, то това му е присадено отъ фалшивото възпитание, давано отъ ръководнитѣ кръгове, но когато отидете всрѣдъ широкитѣ народни маси, когато отидете при единъ, който оре земята, той не храни умраза къмъ никой народъ и не иска на никой народъ да отнеме земята за своя полза.

Всѣки народъ по естество е цененъ, има възвишени божествени заложби, понеже всѣки народъ е органъ на Безграничния! Казано ясно, ако си представимъ цѣлото човѣчество като единъ великъ човѣкъ, то всѣки народъ представлява органъ въ този голѣмия организмъ. Затова всѣки народъ е нуженъ, необходимъ. Безъ никой народъ не може! Всѣки народъ е проводникъ на специфични космични енергии, които идатъ отъ цѣлия всемиръ: видимъ и невидимъ, и после се предаватъ отъ него на другитѣ народи и ставатъ достояние на цѣлото човѣчество. Затова можемъ да кажемъ, че всѣки народъ е специфиченъ изявитель на творческитѣ сили, вложени въ цѣлото човѣчество. Поради това всѣки народъ има специфична мисия въ общочовѣшката култура. Ето защо, никой народъ не трѣбва да се подценява. Напротивъ, всѣки народъ трѣбва да се счита за важенъ. Всѣки народъ чрезъ своята култура изявява едно слово, което никой другъ не може да изяви.

Тия нови идеи за обединението на народитѣ, за взаимно сътрудничество и взаимопомощъ именно ще съградятъ новото човѣчество, и то за винаги ще се освободи отъ методитѣ на насилиято върху това или онова общество, народъ или раса, знаейки, че този методъ води къмъ разрушения, катастрофи и изграждане.

Днесъ, когато човѣчеството е заплашено отъ всеобщо сблъскване на народитѣ, такова, каквото свѣтътъ до сега не е виждалъ, и което сблъскване може да бжде съ катастрофални последици за човѣшката култура, днесъ трѣбва да се разпространятъ новитѣ духовни идеи, които единични сж въ сила да извадятъ човѣчеството отъ днешното състояние и да му посочатъ нови свѣтли хоризонти.

И новитѣ свободни духовни движения днесъ въ свѣта не сж нѣщо случайно, а сж тѣсно свързани съ събуждането на новитѣ по-високи сили на човѣшкия духъ и съ узрѣването на човѣчеството за новитѣ форми на живота — методитѣ на разумния животъ.

Georg Nordmann

Желѣзо, злато и духъ

Ето три символа, около които могат да се наредят хората и народитѣ въ нашата съвременность. Тѣ обхващатъ въ своята власть сроднитѣ тѣмъ елементи, изграждатъ вътрешно тѣхния обликъ и създаватъ три категории човѣци. Понѣкога хората, а дори и цѣли народи, ставатъ до толкова функции на тия три стихии въ живота, че тѣ несъзнателно даватъ изразъ на тѣхната вътрешна сжщина. „Желѣзото ще спаси свѣта“, или „Желѣзото ще спаси нашия народъ“ — казватъ едни. „Златото ще спаси свѣта“ — казватъ други, а трети казватъ: „Духътъ ще победи!“

Желѣзото има като прародина тъмната пазва на земята. Преминало презъ огъня, то е могло да запази само своята твърдостъ, съ която оремъ земята, правимъ мечове, вериги, сѣчива и желѣзни плтища. Желѣзото нѣма своя воля. То се преустройва, закалява се споредъ желанието на майстора и представлява нѣщо само тогава, до когато творческиятъ разумъ на човѣка го има въ ржцетѣ си. Изостави ли го, лежи въ нѣма неподвижность и се разяжда отъ ржда. Нѣма по-слабо отъ желѣзото, отъ тоя най-якъ на видъ, най-юначенъ металъ. Нищо не изневѣрjava повече отъ желѣзото, защото ако престанемъ да се грижимъ за него, за да продължимъ неговия животъ, то ще рухне. Това знаятъ най-добре ония, които строятъ сгради, мостове, кули и други. Желѣзото е като единъ склпъ храненикъ, отъ който, за да добиете нѣщо полезно, трѣбва да дадете премного. Ако паметниците на древната култура бѣха направени отъ желѣзо, отъ тѣхъ днесъ нѣмаше да има поменъ, защото желѣзото не е като камѣка съ свой животъ и устойчивость, а металъ, който изисква прекалено много грижи. Желѣзото е най-кораво, най-упорито, но неустойчиво къмъ външнитѣ влияния. То не може да преживѣе въковетѣ.

Желѣзото има грамадна завладяваща, но краткотрайна власть. То има външна сила, но вътрешна слабостъ, лесно се разяжда отъ рждата и става на прахъ. Тоя, който разчита на желѣзото, разчита тъкмо на неговия краткотраенъ, външно заразяващъ ефектъ. Народъ, който разчита на желѣзото за своя възходъ, е подхвърленъ на чести смущения, трусове и неговото влияние надъ другитѣ народи се изразява въ брутално, външно надмощие, но не и въ спокойната, силно заразяваща и непобедима власть, каквато има културата. Такъвъ народъ строи мечове, орждия, танкове, сипе дъждъ отъ снаряди и куршуми, но се бои отъ бавната и неумолима власть на времето, което съсипва ефекта на всѣка грубость и на всѣко насилие. Който разчита само на желѣзото, той не познава възможноститѣ на утрешния день, когато това желѣзо ще бжде погребано пакъ подъ земята, и народитѣ едва омили кръвта отъ ржцетѣ си, ще бждатъ отново жадни за оная храна, която насочва човѣка къмъ творческо дѣло и възходъ.

Желѣзото е все още символъ на нашата сурова и механизирана

епоха, която е превърнала свѣта въ грамадни стоманени челюсти, за които храната отъ день на день става все по-малко и по-малко. Желѣзото трещи съ своя оглушителенъ грохотъ на всѣка стѣпка въ тая епоха на скоростта, но въ тоя трѣсъкъ се долавя и тревогата на цѣлия свѣтъ, който стремглаво пада въ ямата на себичността, насилието и алчността да завладява.

Хората и народитѣ, които славословятъ желѣзото, се намиратъ предъ прага на единъ конфликтъ. Макаръ и да печелятъ външни ефекти, тѣ не сж утвърдени и се намиратъ надъ бездната на катаклизми. Такива народи ще трѣбва да се новородятъ за нови ценности, а това новораждане значи да минатъ презъ очистителния огънь на много страдания. Народитѣ които печелятъ бързо, стихийно и съ насилие, бързо и стихийно подпадатъ подъ ударитѣ на чуждо насилие, което неминуемо, по закона на равновесието, идва върху тѣхъ. Тия, които могатъ да причинятъ земетресение въ порядъка на мирния животъ и да гласнатъ свѣта къмъ катастрофа, за да маскиратъ ужаса, който ще легне надъ свѣта, и своето собствено проваляне ставатъ апологети на разрушето. Тѣ нѣматъ дълбоката властъ да пренареждатъ трайното, което се нарича човѣшка култура. Тѣхната властъ е надъ краткото време, което трае колкото единъ изстрелъ, но не и върху дългата и неизбродна панорама на столѣтията.

Повикътъ, който напоследъкъ ние често слушаме, че желѣзото ще спаси свѣта, е една манифестация на нетърпението, на обуйствуващата беднота и на страха отъ утрешния день. Къмъ желѣзото бързатъ да прибегнатъ ония народи, които иматъ гладни стомаси и жадни очи. Тѣ търсятъ краткия пѣтъ, защото въ глада има нѣщо, което не знае да чака.

Златото носи други възможности. Преди всичко, то е рѣдко, скъпо и благородно. Въ облика му има аристократизмъ, а блѣсъкътъ му е чистъ и непромѣнливъ. То изтрайва на високи температури и не се мѣни отъ времето. Всѣка вещь, която има предназначението да бжде дълготрайна, трѣбва да бжде направена отъ злато. Докато съ желѣзото може да си служи всѣки, съ златото може да борави само умниятъ човѣкъ. Въ ржцетѣ на глупавия то се обезценява, а въ злия то става страшно орѣжие, което убива по-лошо отъ ножъ. Златото отива при златото, тъй както благородниците отъ нѣкое общество се търсятъ, намиратъ се, събиратъ се и не дружатъ съ простолюднето. За да спечелишъ злато, трѣбва да имашъ злато въ своята кръвъ. Колкото и страшно да звучи това, но не всички хора, не и всички народи иматъ дарбата да бждатъ богати. Има едни, които цѣлъ животъ се мжчатъ отъ тъмно до тъмно, похабяватъ цѣлия си животъ въ непосиленъ, убийственъ трудъ и пакъ „не имъ върви“. Такива хора не сж „роднини“ съ златото. Тѣ или сж по-горди отъ него, надвишили съ своя духъ упоителния му и примамливъ звѣнъ, или сж по-долни и по-груби отъ оная гама, въ която звучи то. Тѣ резониратъ на грубия повикъ на желѣзото, отъ което произхождатъ.

Хората, при които отива и се задържа златото, сж най-често умни, гъвкави, методични и търпеливи. Тѣ съобразяватъ, изчакватъ, отстъпватъ, когато трѣбва, но накрая спечелватъ. „Златото ще спаси свѣта“ — казватъ тѣ, но тихо, не площадно, не често и банално, и то само предъ такива, които ще ги разбератъ и не ще ги упрекнатъ. Златото,

въ най-широкия симболичен смисъл на думата е присъщо на тия, които знаят да изчакват и побеждават съ търпение и такт. Тъ започват скромно, безшумно, съ вътрешна упоритост и безъ афекти. Не тръщи тѣхниятъ маршъ, не реватъ тѣлпи и не се тресе земята. Напротивъ по всичко изглежда, че тѣ ще загубятъ борбата, но я спечелватъ съ качеството на златото у тѣхъ, което най-упорито устоява на огъня и на влагата, златото, което се кове, увива и може да стане като паяжинова нишка; златото на върха на гръмоотвода, което поема първо удара на гръма и го препраща въ земята, а само то остава да стърчи невредимо съ своя мълчаливъ блѣсъкъ срѣдъ надвисналитъ буреносни облаци. Но златото съ тия си качества е все пакъ опасно и носи изненади. Преди всичко, то спечелва много врагове. Най-много врагове има оня, който има най-много злато. Очитъ на всички злодеи сж обърнати къмъ него. День и нощъ тѣ дебнатъ, какъ да поставятъ своитъ примки, за да хванатъ въ тѣхъ тоя блѣстящъ богъ. Оня пѣкъ, които го има, долавя това и се огражда съ дебели стени, съ тежки врати и тайни ключове. Той става страхливъ и саможивъ, чуждъ отъ хората, мнителенъ е спрямо всѣки жестъ и въ очитъ на всѣки срещнатъ чете скрита омраза. Днитъ му сж препълнени съ уморителни кроежи, за да увеличи и запази своето богатство, а носитъ съ смъртенъ страхъ. Ако хлопне нѣщо, ако вѣтрътъ тракне клонъ или по покрива се търкулне нѣщо, въ тъмнината на нощта дебнатъ две стреснати очи и бие едно ужасено сърдце. Животътъ на такъвъ човѣкъ е усложненъ, затворенъ въ една малка сфера, пъленъ съ съмнения. Както Самсонъ, останалъ безъ сила, следъ като жената му е отрѣзала коситъ, така и оня, който има богатство и после го загуби, остава безпомощенъ и жалъкъ. Той е по-нещастенъ отъ бедняцитъ, които цѣлъ животъ сж се учили въ борба съ неволята, защото не притежава качеството имъ да устоява на всички вѣтрове и бури. Пропадналиятъ богаташъ прилича на изнѣженъ организъмъ, който е живѣлъ затворено и анемично и който лесно рухва отъ пристѣпитъ на единъ суровъ несвойственъ нему животъ. Не всички, обаче, пропаднали богаташи заслужаватъ злата участь да бждатъ окайвани. За окайване и истинско съжаление сж ония отъ тѣхъ, които не сж имали златото „вътре въ себе си“, а сж живѣли край златото, спечелено отъ другъ. Когато истинскиятъ аристократъ и богатъ човѣкъ оскудѣе, той не става жалъкъ, защото е запазилъ златото и неговия блѣсъкъ въ себе си, въ своята кръвъ, въ маниера, издръжливостта и въ готовността да започне и най-грубата физическа работа и да я върши съ културностъ, съ обичъ. Но когато вземете златото на оня, който никога не го е ималъ като благороденъ елементъ и съставка на своето вътрешно азъ, отъ оня, който е нищо, а е минавалъ за нѣщо поради външното злато, отъ слуга, който е билъ нѣщо поради своя господарь, отъ сина или дъщерята, които сж били нѣщо поради своя баща, тогава картината е страшна и поразяваща. . .

Златото се изпитва съ огъня и ръждата. Аристократътъ на духа се изпитва съ нищетата и неволята. Всѣки може да познае бѣд-няка-богаташъ, който носи златото въ своята кръвъ, и богатия беднякъ, който временно сияе, защото е близо до златото, и върху него лежи отражението на единъ чуждъ блѣсъкъ.

Златото между това има и нѣкои отрицателни въздействия: То

убива вѣрата въ собственитѣ сили и отдалечава отъ живота. Хората които живѣятъ непрестанно въ злато, не обичатъ да общуватъ съ другитѣ. Тѣ ставатъ суевѣрни и мислятъ, че могатъ да сломятъ всѣки неприятель съ блѣсъка му. Но има нѣщо, отъ което тѣ биватъ поражавани и срещу което оставатъ безсилни. Това нѣщо е духътъ.

Златото е богатство, но то поглъща много друго богатство, за да бжде запазено. Народитѣ, които иматъ злато, излизатъ победители, но тѣ трѣбва да изразходватъ много други срѣдства, за да запазятъ златото си, тѣй както богатиятъ, който трѣбва да храни много слуги и вардяни, за да не посегнатъ на имота му.

Духътъ е съвсемъ друго нѣщо. За духа не може да се говори съ човѣшки слова. Тамъ, кждето действува духътъ, законитѣ на човѣшкия порядъкъ се отдрѣпватъ плахо и безропотно. За духа нѣма добри и лоши условия, защото той преодолява всички условия и създава нови. Човѣкъ съ силенъ духъ не зависи отъ никого — напротивъ, зависятъ отъ него. Силата и могъществото на духа сж безшумни, безъ външния ефектъ на грѣмотевицата, на желѣзото и на златото, но сж по-големъ отъ тоя ефектъ съ вътрешната си непоколебимостъ и устойчивостъ. Силата тукъ не е отвѣнъ, а отвѣтре. Нетърпението на слабия, жестокостта на страхливеца, хитростта на лукавия сж чужди на духа, който побеждава бавно, непоколебимо и сигурно, както побеждава свѣтлината, която прогонва сѣнцитѣ, както побеждава топлината, която разтопява ледоветѣ. Който има духъ, има всичко, и затова оржжието не го побеждава, насилието не го обезличава, а смъртта го прави вѣченъ. Победата, изтрѣгната съ мечъ, е уязвима, тя може да бжде отнета, но победата спечелена съ духъ, никога не отхожда, защото е вѣчна. Единъ човѣкъ, който е постигналъ нѣщо съ своя духъ, остава безсмъртенъ върху фона на историята, макаръ и да умре неразбранъ, защото ако насилието, жестокостта и мракобесието живѣятъ заедно и не повече отъ тѣхнитѣ адепти и носители, духътъ, който досѣга царството на абсолютно, живѣе вѣчно. Силата на азиатскитѣ сатрапи живѣе до смъртта на палача, но силата на словото на Исуса, на Янъ Хусъ, на Галилей, на Джордано Бруно и други, които изхождатъ и се възвръщатъ къмъ духа, пребжда въ вѣковетѣ и е всѣкога жива, свежа и обновяваща.

Духътъ не се бои отъ грубата сила на желѣзото, нито отъ измамния блѣсъкъ на жълтия металъ. Духътъ има нѣщо повече отъ коравостта на стоманата и по-скжпо отъ златото. Докато желѣзото престава да кѣнти, покрито отъ ръжда и съмнение, докато златото преминава отъ ржка въ ржка, духътъ не се бои отъ нищо, той не загива на бесилкитѣ, не се топи на огъня, не пада заедно съ сноповетѣ простреляни хора въ хладната заря на единъ тжженъ день, не отпада отъ знойнитѣ пустини на заточението, нито се подмамва отъ седмоглавата хидра на изкушението. Нѣма по-опасно за враговетѣ отъ духа, защото срещу него нѣма оржжие, нѣма победа. Кой може да се бори срещу онова, което е по-силно отъ смъртта?

Победата на духа не прилича на никоя друга победа. Тя започва въ мига, когато желѣзото и златото се считатъ победители, когато земята е покрита съ пепелища и кърви, когато за човѣшкото око всичко е загубено и невъзвратно. Победата на героитѣ на духа започва отъ

тѣхната клада, победата на праведника иде чакъ следъ нанесенитѣ страдания. Тия победи приличатъ на оная най-велика победа, съ която е победенъ веднѣжъ за винаги свѣтътъ тамъ на оня хѣлмъ, кждето кротостта бѣ разпната на кръстъ, за да стане после идеалъ и стремежъ на човѣшкия родъ за всички вѣкове.

Когато побеждава духътъ, всички други ценности отпадатъ, сринватъ се въ прахъ или загубватъ своя обликъ предъ лжчезарното ѣ великолепие.

Оня, който има събуденъ и бодъръ въ себе си духътъ, не се нуждае отъ нищо. Той може да е бродяга, но е по-богатъ отъ всички, които среща по прашнитѣ друмища на живота.

Народитѣ, които иматъ духъ, не уповаватъ на желѣзото, нито се боятъ отъ примамката на златото, а разчитатъ само на тоя духъ, който ги води къмъ безсмъртие.

Отминаватъ епохитѣ на желѣзото и златото. Задава се зората на едно ново време, когато надъ свѣта следъ ужаса и пепелищата, ще настане царството на бодрия, силния, но кротъкъ духъ. Той ще обедини всички хора въ едно име — въ името на Едното, великото и безсмъртното, което всѣки носи въ себе си.

Блаженни сж народитѣ, които будни ще посрещнатъ виделината на тоя дълго чаканъ день!

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

Мотиви върху сжщината на живота

Отношения — „Азъ — Ти“

Това е едно отношение, което съществува отъ първия день на свѣтлината, на свѣта. И като премине човѣкъ презъ всичкитѣ отношения на живота, пакъ идва до това — Азъ — Ти. Две думи, които лесно се произнасятъ, но които криятъ въ себе си всички проблеми на живота. Всички радости и скърби, всички страдания и успѣхи сж тѣсно привързани къмъ тази, да се изразимъ въ модеренъ стилъ, ось на живота.

Въ своя първиченъ смисълъ „Азъ“, това е изразъ на творческия принципъ въ живота. Това е Родоначалникътъ на битието, Бащата на всичко, мъжкия принципъ. „Азъ“ има живо отношение къмъ всичко въ живота. Той е двигателътъ. Той е олицетворение на мъдростта, която огръбва всичко. Чрезъ „Азъ“ се прониква въ цѣлокупността на битието. Чрезъ него се свързва всѣка частъ съ друга. Чрезъ него се поддържа хармонията съ цѣлото, което е самиятъ „Азъ“.

„Ти“ е мекиятъ, женскиятъ принципъ, създаденото, сътвореното. Той е принципъ на възприемането, на приспособяването, на растенето, на поляризацията. Въ него се включва всичко съществуващо на земята и на всѣкжде въ небесното пространство. „Ти“ е сътвореното. То е подложено на единъ вѣченъ процесъ на разцвѣтяване и развитие. „Ти“ е проявениятъ „Азъ“, проявениятъ мъжки принципъ. Като принципъ на разцвѣтяването, „Ти“ е символъ на любовта, на движението.

Въ своето първично отношение „Азъ“ и „Ти“ сж изразъ на едно цѣло, което се проявява въ творческия принципъ на мъдростта и въ двигателния принципъ на любовта. Самъ по себе си това е единъ напълно затворенъ въ себе си кръгъ, въ който се проявяватъ въ идеална хармония всичкитѣ процеси на живота. И като сведемъ тѣзи първични „Азъ - Ти“ на земята, въ своитѣ чисто земни форми, тогава ще разберемъ пжтътъ, по който първичното, неограниченото, космичното е взело чистъ земенъ, относителенъ смисълъ.

Днесъ подъ „азъ“ се разбира всѣка единица, всѣко същество, което има отношение къмъ останалия свѣтъ, който е „ти“. Едновременно това „азъ“ е и „ти“ за всичко останало подобно нему или отъ другъ разредъ жизнена сжщностъ. И тукъ, между това „азъ“, което е въ сжщото време и „ти“, има вѣчно движение, единъ вѣченъ кръговратъ отъ отношения—хармонични и дисхармонични, разумни и неразумни. Въ земното понятие „азъ—ти“ се криятъ всички изисквания и нужди на личността, взета по отношение на себе си и по отношение на другитѣ.

Въ това човѣшко понятие, дълбоко погледнато, веднага проличава една липса. Веднага се вижда, че „азъ“ се нуждае отъ „ти“ и „ти“ се нуждае винаги отъ „азъ“. Тѣ се дирятъ и попълватъ. „Азъ“ и „ти“ обособяватъ цѣлата човѣшка личностъ въ себе си като едно взаимно допълнение — умъ—сърдце. Затова виждаме и въишно въ живота, „азъ“,

мжжътъ, умътъ, дири „ти“, жената, сърдцето като частъ допълваща човѣшката личностъ. Въ тѣсенъ смисълъ понятието „азъ—ти“ взима въ живота чистото отношение мжжъ—жена.

Може смѣло да се каже, че цѣлиятъ животъ на хората днесъ, па и въ миналото се е движилъ все подъ знака на това отношение „азъ—ти“ — мжжъ—жена. Цѣлиятъ общественъ строй, въ края на краищата се свежда къмъ това отношение. Днесъ е на мода да се говори, че капиталътъ е двигателъ въ живота, че стопанскитѣ, икономическитѣ условия сж причина за преобразяването на свѣта, че петролътъ, напредѣкътъ на техниката сж двигатели въ социалния животъ и пр. и пр. Ала въ глѣбината на всичко лежи това отношение „азъ—ти“ — мжжъ — жена. Тѣ сж взаимнитѣ двигатели на всичко въ живота. Тѣ, обаче, не сж всичко, не сж цѣлото битие. Тѣ сж само символъ на нѣщо друго велико, което е сжщинската основа на живота. Казано на окултенъ езикъ, тѣ сж малка проекция на космичния мжжъ и жена, на принципа на мѣдростъта и любовта. Съвременниятъ човѣкъ, обаче, не може да мисли върху тия нѣща, тѣ сж толкова отвлечени . . . Той е достатъчно силно влюбенъ въ себе си, което едновременно значи „азъ“ и „ти“, за да не може да мисли за нѣщо друго. И ето, най-важниятъ двигателъ въ живота—себевлюбването. То движи материалния свѣтъ на хората. Себевлюбването преобразява картата на земята, разрушава градове, премахва държави, въздига хора на обществения подиумъ, унижава ги до безразсѣдностъ. Себевлюбването повдига походи за завладяване на чужди страни и земи. Презъ разнитѣ епохи на човѣчеството то е обличало своитѣ дѣла въ разни „благородни“ имена. Напримѣръ, днесъ походитѣ за завладяване на нѣкои страни се наричатъ съ красивата дума „освобождаване на народитѣ“, „вносяне редъ и правда“ въ страната и пр. и пр.

Ала себевлюбването е преди всичко едно психологическо отношение между „азъ—ти“, между мжжа и жената. Затова е тази вѣчна лутаница, това вѣчно взаимно търсене. Въ него се заражда цѣлия психологизъмъ на съвременния животъ, цѣлата тази траги-комедия на живота. Отношенията между съвремения човѣкъ — мжжъ, жена не сж естествени, хармонични, творчески. Тѣ вървятъ подъ знака на взаимнитѣ влияния, на различнитѣ господства. Било е време когато жената е господствувала надъ свѣта, а въ нашето историческо време видимо мжжътъ господствува. Жената представя задния планъ на фотографическата снимка на живота. Днесъ женитѣ повдигатъ зовъ за освобождение, за изравнение съ мжжа. Въ този повикъ има нѣщо твърде справедливо. Издигането на жената ще изправи твърде много отъ това, което създаде мжжътъ. Думата не е за едно изравняване, при което жената добива мжжки обликъ, за да измѣства мжжа. Това вече днесъ става въ много страни. Жената днесъ замѣства мжжа дори и въ войската.

Въ живота хората дойдоха до ново смѣшение на понятията. Стремѣжътъ да се дойде до една пълна хармония между мжжа и жената, чувството за зачитането на жената като еднакво ценно на мжжа сжществува се изроди въ едно борческо желание за измѣстване на мжжа отъ обществения животъ, въобще отъ функциитѣ му на двигателъ. Това последното дори е лъжливо схващане. Жената стоейки задъ мжжа е била досущъ всѣкога въ исторично време най-голѣмиятъ двигателъ въ живота.

Тя е издигала и сваляла монарси, създавала и съсипвала голѣми държавници, издигала е даровити хора, създавала е музиканти, художници, учени, военачалници и пр. и пр. И тѣхното дѣло, не е нищо друго освенъ резултатъ на влиянието на жената върху мъжа — резултатъ отъ въздействието на „ти“ върху „азъ“. Колко отъ тѣзи възможности и сили ще останатъ, когато жената се облече въ всичкитѣ грижи и служби на мъжа днесъ? Не, това е едно ново недоразбиране на взаимоотношенията между първитѣ елементи на живота — „азъ—ти“, мъжъ—жена.

Изравнението на жената съ мъжа трѣбва да се изрази въ съвсемъ друга насока — въ едно допълнение на дѣлото на мъжа на земята, въ облагородяване на това дѣло, въ създаването на това, което културата на мъжа, на ума е пренебрегнала. Наистина, мъжътъ създаде въ своята видима хегемония въ свѣта една култура на ума. Въ сжщностъ тя е една култура на суровостта, на студенината, на егоцентризма. Освобождението на жената би трѣбвало да се изрази най-малко въ допълването на тази култура на студъ и себичностъ на мъжа съ една култура на сърдцето, на топлината, въ пресъздаването на тази себичностъ. Жената е символъ на любовта, на топлината. Тя трѣбва съ всичкото си съзнание да сътвори на земята една истинска култура на любовъ, търпимостъ, мекота и топлина, една култура на сърдцето. Това е най-насъщната нужда на човѣка, на човѣчеството днесъ.

Вземете жената като майка, като съпруга. Тя далечъ не е застанала на своето мѣсто. А тя държи ключа на живота въ своитѣ ръце. Колко майки могатъ да се похвалятъ, че сж родили синове и дъщери — човѣци, съ високъ идеалъ, съ човѣколюбиви стремежи и възможности, съ свѣтла мисль, работници за преусъвършенствуването на живота! Колко жени съпруги могатъ да се похвалятъ, че сж издигнали своитѣ мъже, че сж ги насочили въ единъ истински пѣтъ на творчество, въ пѣтъ, въ който се твори благо за всички. Естествено, има въ широкъя свѣтъ много майки, които сж достойни за името си, има и много съпруги, които сж достойни за своето име и положение. Така ли е, обаче, съ всички жени—майки и съпруги въ свѣта? — Днесъ жената поддържа и е потънала напълно въ културата на мъжа. Тя негли я поддържа напълно. Тя живѣе, за да удовлетвори всички прищевки на мъжа, за да оформява по-добре културата на насилието, на разрушението, на крайния студентъ интелектуализмъ. Тя, майката, която ражда синоветѣ, мъжетѣ на земята, поддържа разрушението и тика своята рожа ба натамъ. — — — —

*

Въ живота има една сжщностъ,—това е човѣкътъ. Той е поляризиранъ въ други две сжщности — „азъ“ и „ти“. Тѣ отъ паметивѣка сж все така раздѣлени. Въ своето цѣло „азъ“ и „ти“ сж символи на две космични сжщности, на два велики принципа, които движатъ живота навсѣкжде. Тѣ сж принципитѣ на мъдростта и на любовта. Въ своята истинска сжщина тѣ сж едно. Работятъ, обаче, по различни методи. Целта на тѣхното дѣло е една и сжща — съвършенството на живота. На земята „азъ“ и „ти“ сж раздѣлени, било вътре въ човѣка като умъ и сърдце, било вънъ отъ него, като мъжъ и жена. Вмѣсто да бждатъ единни, умътъ и сърдцето въ човѣка, се теглятъ въ различни посоки. Тази дисхармония създава вътре въ човѣка цѣлото му

нещастие. Раздвоеният въ себе си човѣкъ нѣма свой идеалъ, не може да бѣде полезенъ на себе си, не може да бѣде полезенъ и на другитѣ.

Отъ вѣнъ, човѣкътъ поляризиранъ въ мжжъ—жена, живѣе сжщо единъ напълно раздвоенъ животъ. Наистина, това малко „азъ—ти“ постоянно се търси; „азъ“ дири непрекъснато „ти“ и „ти“ дири непрекъснато „азъ“, ала въ историята на човѣчеството този вѣченъ кръго-вратъ, този веченъ жизненъ кръгъ не е дошълъ досега въ вътрешна хармония. Бидейки полюси „азъ“ — мжжътъ и „ти“ — жената, би трѣбвало да се привличатъ за единенъ хармониченъ, творчески животъ. Въ сжщностъ, за мжжътъ и жената, точно когато се привлекатъ, започва началото на тѣхното раздалечаване. Между тѣхъ се заражда великиятъ процесъ на раздѣлянето, на противоположноститѣ, на несъгласието. Заражда се борба за господство. Въ своето неравно господство, мжжътъ създаде една култура на грубостта, суровостта и студенината. Видимо господстващъ надъ жената, мжжътъ я вѣвлече като съучастникъ въ неговото дѣло на себичностъ. Жената владѣе живота отъ вътре, ала не съ своята истинска сжщностъ, която е любовъ, търпимостъ, благородство. По методи и разбиране, тя прилага това, което културата на мжжа е создала на земята. Затова животътъ върви отъ развала къмъ провала.

Принципътъ „ти“ — жената, която фактически държи ключоветѣ на живота, трѣбва да създаде на земята друга култура, която да внесе въ живота туй, което културата на ума, на мжжа, не е съумѣла да внесе. — Една култура на сърдцето, на благородството, на любовта, на истинското творчество, която освобождава отъ грубото и извисява до небето, ще постави въ хармонично отношение тази поляризирана сжщностъ — човѣка, ще обедини тия две сжщности въ едно единно цѣло.

Поставилъ човѣкъ въ себе си тѣзи две свои съставни части „азъ—ти“ въ едно хармонично отношение, въ едно единно цѣло, поставилъ въ себе си мжжа и жената въ пълна хармония, тогава той се извисява до своя космиченъ първообразъ, който е синтезъ на съвършенството.

Чрезъ една истинска култура на сърдцето, на любовта, човѣкъ ще намѣри своя пжтъ, основното отношение въ живота—„азъ—ти“ мжжъ—жена, ще намѣри своето единство и животътъ ще се извиси до своя духовенъ първообразъ. Животътъ ще стане истински, творчески динамиченъ.

П. М.

Астрологични комбинации

Планети и домове

а) Общи бележки

(Продължение)

Друго вторично достоинство е елевацията. Въ тѣсенъ смисълъ на думата, подъ елевирана, издигната планета се разбира оная, която е най-близо до зенита. Въ по-широкъ смисълъ, всѣка планета, която е по-близо до зенита отъ друга, се счита издигната по отношение на последната. Напр., една планета въ 2. домъ е издигната по отношение на друга въ 3. домъ, която е по-близо до надира и по-далечъ отъ зенита, отколкото първата.

Смѣта се за добъръ признакъ, когато въ единъ хороскопъ сж издигнати благотворни планети. Това важи и при аспектитѣ — една квадратура между Марсъ и Венера, при равни други условия, се счита по-мека, ако добрата планета — Венера въ случая — се намира въ елевация надъ Марсъ, отколкото ако имаме обратния случай.

б) Общо влияние на планетитѣ въ домоветѣ

Тукъ ще дадемъ думата на Синдбадъ — Д-ръ Вайсъ, съответно на бившия председателъ на дружеството на английскитѣ астролози — Бейли.

„Ако една планета въ единъ хороскопъ се намира въ опредѣленъ домъ, то тя упражнява съгласно своята природа влияние върху всички работи на тоя домъ. Дали това ще стане въ благоприятенъ, неблагоприятенъ или срѣденъ смисълъ, зависи отъ нейнитѣ достоинства и слабости и нейнитѣ аспекти, обуславя следователно всѣки пжтъ едно синтетично обхващане на всички фактори, които дохождатъ подъ съображение. Обаче, предъ всѣки синтезъ трѣбва да вървятъ познанията за тия фактори. Поради това, ние ще дадемъ по-доле едно кжсо изложение, какъ една планета само споредъ своето естество, безъ огледъ на знака, въ който тя стои, и аспектитѣ, които тя получава, би действувала върху работитѣ на съответния домъ. При това, за по-просто, нека отминемъ въздействията върху характера и заложбитѣ и нека вземемъ подъ внимание само другитѣ значения на дома.

Най-краткото, най-прегледно и най-сгодно за първоначалното изучаване изложение дава Бейли въ своитѣ частни лекции, поради което намираме за добре да публикуваме по-доле неговитѣ данни, непромѣнени отъ наши или чужди прибавки; ние бихме желали, обаче, тукъ веднага да подчертаемъ, че нашитѣ възгледи много пжти се различаватъ отъ тия на Бейли и че ние следваме точно неговото изложение само за това, защото то е именно така удобно за начинающия.“ (Синдбадъ — Д-ръ Вайсъ).

„Слънцето въ 12-тѣхъ домове.

Способность за заемане на отговорни мѣста; изобщо успѣхъ.

- II — Финансови успѣхи отъ предприятия. Помощь отъ страна на високопоставени.
- III — Влияния отъ страна на роднини върху живота на родения. Печалба отъ интелектуална работа и пътувания.
- IV — Печалба отъ наследство. Последната частъ на живота е важна.
- V — Успѣхъ въ спекулации. Амбиция да се подобрятъ жизненитѣ условия.
- VI — Печалба чрезъ служащи на родения. Здравето е слабата страна.
- VII — Животътъ е подъ силното влияние на други. Обществено признание и изпъкване презъ нѣкой периодъ на живота.
- VIII — Облагн отъ съдружници, печалба отъ завещания. Мистични тенденции.
- IX — Печалба отъ пътувания. Успѣхи въ философията и въ връзка съ религията. Дълбочина на мисълта.
- X — Издигане по чинъ и положение. Способность за ръководство, организиране и контролъ.
- XI — Влияние отъ страна на познати върху живота. Облагн отъ страна на познати и благодетели.
- XII — Способность да се превъзмогнатъ всички прѣчки. Въпрѣки това, съществува повече тенденцията да остане човѣкъ неизвестенъ, отколкото да постигне слава.

Луната въ 12-тѣхъ домове.

- I — Много промѣни. Признание отъ страна на обществото. Стремѣжъ къмъ ръководна роля.
- II — Колебания въ финансовото положение. Печалба отъ обществени дѣла.
- III — Влияния отъ страна на роднини върху живота. Множество малки пътувания.
- IV — Опитности въ домашния животъ. Много промѣни въ последния периодъ на живота.
- V — Склонность къмъ удоволствия и развлечения. Много опитности въ чувствения животъ.
- VI — Много промѣни въ служащия персоналъ на родения, който обикновено самъ би билъ повече годенъ за слуга, отколкото за господарь. Слабо здраве.
- VII — Популярность въ обществото (въ добъръ или лошъ смисълъ). Много промѣни и вражди въ живота, силно повлиянъ отъ връзки съ други.
- VIII — Животътъ на родения е силно повлиянъ отъ смъртни случаи. Собствената смъртъ е повече или по-малко публична (на улицата, при пътуване и пр.).
- IX — Много голѣми пътешествия. Капризность и вѣчна жажда за новости въ висшитѣ области.
- X — Популярность. Обществено признание. Много промѣни въ положението. Често влияния отъ женска страна.
- XI — Приятелства, познания и женски влияния отъ нетрайно и промѣнчиво естество играятъ важна роля въ живота на родения.
- XII — Липса на обществено признание. Опасность отъ нѣкакво недо-

броволно затваряне или оттегляне. Тайни вражди отъ женска страна.

Меркурий въ 12-тѣхъ домове.

- I — Издигане, благодарение на интелектуални способности и дѣла. Животъ пълненъ съ промѣни и деятельность.
- II — Финансови печалби и успѣхи, които се дължатъ на личната способностъ и сръчностъ.
- III — Опитности отъ отношенията съ братя и сестри. Много пжтувания и промѣни. Печалби отъ интелектуална дейностъ.
- IV — Животътъ е силно засегнатъ отъ семейнитѣ работи въ смисълъ на много промѣни. Особено последната частъ на живота е изпълнена съ дейностъ.
- V — Много опитности съ деца и удоволствия. Множество малки затруднения въ спекулативни работи. Непостоянство въ чувствения животъ.
- VI — Много трудности и пречки въ личнитѣ работи при липса на признание.
- VII — Много, но незначителни вражди, малки борби и затруднения въ обществения животъ. Много промѣни въ връзкитѣ съ другия полъ.
- VIII — Малки затруднения въ финансовитѣ работи, свързани съ брака и сдружаванията.
- IX — Печалба отъ пжтувания и работи, свързани съ чужбина. Много занимания въ областта на висшата духовностъ.
- X — Много промѣни въ положението и заниманието. Успѣхи въ търговския животъ.
- XI — Много приятели. Печалби отъ връзки съ интелектуалци.
- XII — Много тайни вражди, грижи и разочарования въ връзка съ не-призната лична интелектуална дейностъ.

Венера въ 12-тѣхъ домове.

- I — Обществени успѣхи. Удоволствия. Лекъ жизненъ пжтъ.
- II — Печалби отъ изкуство или дейностъ, свързана съ удоволствия. Задоволителни финансови условия.
- III — Много пжтувания за удоволствие. Приятни отношения къмъ роднини.
- IV — Любовь къмъ домашния животъ и щастие въ него. Много успѣхи на старостъ.
- V — Успѣхъ и печалба въ връзка съ художествена дейностъ. Много опитности въ чувствения животъ и съ деца.
- VI — Вѣрна прислуга, голѣмъ комфортъ. Лошо здраве поради прекалявания.
- VII — Щастливъ браченъ животъ. Популярностъ. Успѣхи въ правни дѣла и въ сдружавания.
- VIII — Финансови печалби отъ брака и сдружавания, завещания. Приятенъ край.
- IX — Благоприятно за пжтувания и отношения съ чужбина. Любовь къмъ всичко хубаво и къмъ висшата духовностъ.
- X — Обществено признание и популярностъ. Печалба отъ художествена дейностъ.“ (Бейли) (следва)

Свързаност на почерка

Въ миналия брой на списанието, въ статията „Форма на почерка“, изтъкнахъ една характерна особеностъ на ръкописното писмо у европейскитѣ народи — възможността да се свързватъ буквитѣ при изписване на отдѣлнитѣ думи. Разбира се, идеално свързване не може да се постигне, защото нѣкои букви не допускатъ гладко и непосредствено спояване съ другитѣ букви. Но въпрѣки това, има хора, които успѣватъ да свържатъ буквитѣ въ отдѣлнитѣ думи дори и тамъ, където се явяватъ естествени прекъсвания. Тѣ измѣнятъ стереотипната форма на буквитѣ чрезъ разни съединителни линийки, само и само да свържатъ буквитѣ въ непрекъснати думи. Безсъмнено, това отговаря на една вътрешна нужда у тѣхъ. Наистина, навикътъ да се пише свързано се придобива още въ училището, защото тамъ свързването на буквитѣ се предписва като правило навсѣкжде, където това се допуска отъ стереотипната имъ форма. Но като се има предвидъ, че мнозина още отъ ученическата скамейка нарушаватъ това предписание, като започватъ да пишатъ несвързано дори и тамъ, където свързването на буквитѣ е възможно, явно е, че свързаното писане не е въпросъ само на навикъ. При това, има крайни случаи на свързани и несвързани почерци, които не могатъ да не се хвърлятъ на очи. Така запримѣръ, има хора, които свързватъ не само буквитѣ въ отдѣлнитѣ думи, а съединяватъ и самитѣ думи. Тѣй както има и хора, които пишатъ съвсемъ прекъснато — тѣ изписватъ буквитѣ отдѣлно една отъ друга, безъ да ги свързватъ помежду имъ. Очевидно, това не сж случайни явления, и затова тѣ сж привлѣкли вниманието на графолозитѣ още въ първитѣ времена на графологическата практика.

Между посоченитѣ по-горе крайни форми на свързанъ и несвързанъ почеркъ има много степени. Изобщо, за свързанъ почеркъ се счита оня, при който буквитѣ въ отдѣлнитѣ думи сж съединени една съ друга така, че образуватъ непрекъснати линейни образувания. Несвързани сж пъкъ ония почерци, въ които думитѣ се разпадатъ на отдѣлни групи отъ букви, въ които, следователно, има чести прекъсвания.

Какъвъ е психологичниятъ смисълъ на този, наистина, характеренъ графологиченъ признакъ?

Ако отворите по старитѣ съчинения по графология, ще намѣрите следнитѣ определения за психологичното значение на свързания и несвързанъ почеркъ.

Свързаниятъ почеркъ означава способностъ у хората, които притежаватъ такъвъ, да свързватъ представитѣ и понятията чрезъ логично разсъждаване. Аналогията е ясна — както тия люде свързватъ буквитѣ при писането, така свързватъ и мислитѣ си една съ друга съ известна логична последователностъ. Тѣ сж, следователно, хора разсъждливи, логични и практични. Тѣ винаги изхождатъ отъ нѣщо дадено. Ето защо, тѣмъ имъ липсва, изобщо въображение, интуиция, свободенъ полетъ на мисльта, творчески замахаъ. Тѣ не сж въ състояние сами да се добератъ до нови идеи, и затова асимилиратъ чуждитѣ, обработватъ ги, свеждатъ ги къмъ познатото и установеното и ги пра-

вятъ достъпни и за другитѣ. Ако такъвъ почеркъ принадлежи на мислителъ, той спада, споредъ терминологията на нѣкои графолози, къмъ така наречения дедуктивенъ типъ.

На хората съ типично свързанъ почеркъ липсва оригиналностъ—въ литературата този почеркъ се срѣща у професионалнитѣ писатели, които се отличаватъ съ голѣма асимилационна способностъ, приспособимостъ и писателска техника. Между ученитѣ, той се срѣща у тѣснитѣ специалисти, професоритѣ, които четатъ по нѣкога добре подредени и систематизирани лекции, но които сами малко творятъ, у компилаторитѣ, популяризаторитѣ и пр.

Свързаниятъ почеркъ винаги изразява по-голѣма последователностъ въ мисли и постѣпки, които се съобразяватъ съ единъ общоприетъ логично-формаленъ или мораленъ редъ. Той показва по-плавна, по-свързана, по-обиграна речъ, макаръ често тя да е съставена отъ готови, оформени и улегнали отъ дълга употреба изрази. Свързанъ почеркъ иматъ повечето търговци, дѣлови люде, чиновници, и въобще мнозинството отъ хората.

Какъ опредѣлятъ графолозитѣ психологичното значение на несвързания почеркъ? — Ония отъ тѣхъ, като за примѣръ Крепъо Жаменъ, които сж използвали свързаността на почерка, за да разпредѣлятъ хората на две голѣми групи—дедуктивни типове и интуитивни типове, твърдятъ, че несвързаниятъ почеркъ характеризира интуитивния типъ, тъй като свързаниятъ почеркъ пкъ характеризира дедуктивния типъ. Несвързаниятъ почеркъ, споредъ тѣхъ, показва интуиция, изобретателностъ, оригиналностъ, въображение, творчески полетъ на мисълта. Той се срѣща у мислители-творци, утописти, у мнозина поети, писатели, художници и въобще хора на изкуството, които схващатъ интуитивно действителността и си служатъ повече съ въображение, отколкото съ разсъждение. На повечето отъ тоя типъ люде имъ липсва практиченъ усѣтъ за живота — тѣ мъчно могатъ да се приспособятъ къмъ заобикалящата ги срѣда и сж почти неспособни да оползотворятъ дори собственитѣ си идеи.

Отъ тази характеристика на несвързания почеркъ и на интуитивния типъ, който се отличава съ него, както впрочемъ и отъ характеристиката на свързания почеркъ и съответстващия нему дедуктивенъ типъ, едно изпква особено ясно: че графолозитѣ, които сж дали тѣзи опредѣления, сж имали предъ очи почерцитѣ само на знаменити, видни люде — въ областта на науката, изкуство, общественъ животъ — като сж пренебрегнали напълно широкитѣ маси. Защото наивно би било да се мисли, че свързаниятъ почеркъ характеризира въ всички случаи единъ дедуктивенъ мисловенъ типъ, и че несвързаниятъ почеркъ се дължи въ всички случаи на интуиция, творческо въображение и пр. У творческитѣ натури прекъснатиятъ несвързанъ почеркъ действително се дължи на ония чести проблѣсъци на интуицията, които разкъсватъ връзкитѣ на обикновения логически процесъ. Тѣ означаватъ характерологично, пренебрегване и на оня конвенционаленъ общественъ редъ, който е подчиненъ на една външна етика, на външни правила и закони. Интуитивниятъ, творчески типъ, който често е способенъ да схване вътрешната, органическа логика на живота и особеноститѣ на природния редъ,

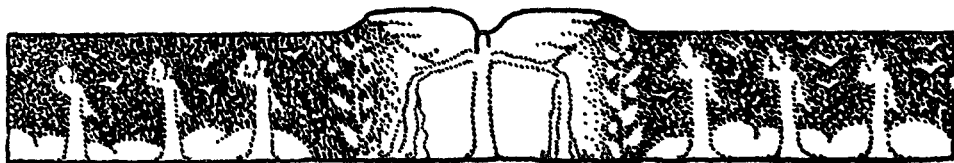
нарушава понѣкога човѣшката логика на конвенционалната мисъл и на конвенционалния обществен редъ.

У масовия типъ, обаче, несвързаниятъ почеркъ показва най-общо, че онази областъ отъ душевния и физическия животъ, която индивидътъ владѣе свързано, цѣлостно, е твърде ограничена. Той показва, че този човѣкъ не разбира действителността и не може да се приспособи къмъ нея. Като не е въ състояние да схване поне външния редъ на обществения животъ, той не може да съгласува своитѣ пориви и желания съ тия на другитѣ. При наличността на известни графологични признаци, които показватъ слаба интелигентностъ и слаба воля, несвързаниятъ почеркъ характеризира въ такъвъ случай слабоволния, непоследователенъ типъ, който не знае, какъ да се държи въ живота, било практически, било умствено или морално.

По-щастливъ въ това отношение е обикновениятъ човѣкъ съ свързанъ почеркъ. Ако свързването на буквитѣ въ неговия почеркъ е правилно, това показва, че у него асоциацията на представитѣ и логичното свързване на понятията ставатъ леко и плавно. Човѣкъ съ такъвъ почеркъ асимилира лесно общеприетитѣ форми на всѣкидневния практиченъ животъ, приспособява се къмъ установенитѣ обществени отношения и умѣе съ завидна последователностъ, следваща отъпканитѣ пжтища на ежедневието, да съгласува своитѣ интереси съ тия на околната срѣда.

Ясно е отъ казаното дотукъ, че дедукцията, като една по-висока форма на умствена дейностъ, е само единъ отъ признацитѣ на свързания почеркъ, тъй както е впрочемъ и съ интуицията, която намира графологиченъ изразъ въ несвързания почеркъ.

И въ случая съ свързаността на почерка, както и при другитѣ графологични бѣлези, ние имаме само една съставка отъ това сложно явление, каквото представя почеркътъ. Ала този белегъ е, наистина, важенъ при опредѣляне процеса на мисълта у човѣка и неговото естество.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя

Единъ отъ чуднитѣ дни на май. Небето е чисто синьо. Ранно утро. Витоша е вече позлатена отъ слънченитѣ лъчи. Всичко е свежо и радостно около насъ. Шуменъ птичи концертъ въ близката гора.

Упражненията сж свършени. Група около Учителя на полянката. Става въпросъ за смъртта. Учителътъ казва:

— Когато нѣкой умре, хората виждатъ само пашкула, а пѣкъ самата пеперуда си ходи по цвѣтията радостна, но не я виждатъ и оплакватъ пашкула.

— Какъвъ е смисълътъ на живота?

— Великата разумность изисква отъ насъ, това, което ни е дала, да прораствне. Въ всѣки човѣкъ сж вложени разумността, доброто, красивото! Единъ човѣкъ е глупавъ защото не може да прояви разумността. Не че не е разуменъ. Напримѣръ въ пустинята единъ зародишъ не може да се прояви, защото нѣма условия затова, но ако има влага и пр., той ще се прояви.

Божественото вложено въ човѣка, трѣбва да се развие. То не трѣбва да остане така.

Въ човѣка има велики дарби, които чакатъ своето развитие. Даже и животнитѣ иматъ много повече дарби, отколкото подозираме. Напримѣръ, азъ наблюдавахъ веднѣжъ следното: Една мравка се хвана въ паяжина и се оплете. Тя прати по сигналъ, по радиото, чрезъ пипалата, съобщение на другитѣ мравки, че еди на коя си ширина и дължина е хваната и да дойдатъ. Дойде една голѣма мравка. Хванатата ѝ съобщи, че нишкитѣ сж лепкави. Новата мравка като дойде, съ челюститѣ си откъсна една по една нишкитѣ отдалеч и не влѣзе въ центъра на паяжината. Следъ това отиде при скривалището и изгони отъ тамъ паяка. После и дветѣ мравки си отидоха. Хората едвамъ сега откриватъ предаването по радиото. Тѣ сж изпреварени отъ мравкитѣ. Сжщо така и пчелитѣ и други предаватъ по радиото.

Трѣбва да имаме вѣра въ човѣка! Постепено хората ще развиятъ вложеното въ тѣхъ! Напримѣръ, единъ плодъ може да е стипчивъ и ти казвашъ: „Нищо не струва“ — Казвамъ: „Бързашъ! Чакай! Следъ 4-5 месеца, той ще бѣде сладъкъ“ — Трѣбва да чакаме нѣщата да узрѣятъ. Опиташъ нѣкоя мисль или чувство на нѣкого и казвашъ: „Зелена е“ — Мисълта може да е зелена, но ти чакай. Тя ще узрѣе.

—Какво е действието на музиката?

— Тя има мощно действие върху дълбокитъ сили на душата. Въ окултната музика има известни тонове, и като ги изпънешъ, и най-свирепитъ животни ще се спратъ. А пъкъ има други звукове, които като изпънешъ или изсвиришъ, животнитъ идватъ.

— Какво е въздействието на доброто и злото?

— Злото носи своето разлагане въ себе си. Хората мислятъ, че могатъ да правятъ, каквото си искатъ, А пъкъ тѣ не знаятъ, че съ всѣка лоша постѣпка тѣ се ограничаватъ. Доброто те освобождава, а пъкъ злото те ограничава.

Въ божествения животъ хората постоянно се подмладяватъ. А пъкъ при човѣшкия обикновенъ животъ хората постоянно остаряватъ. Това, което постоянно подмладява, е божествено, а това, което постоянно състарява, е човѣшко. Когато ти постоянно се подмладявашъ, ти си въ Божественото! Отъ твоето отношение къмъ Божествения свѣтъ ще зависи и отношението на другитъ хора къмъ тебе.

— Какъвъ е смисълътъ на страданието?

— Страданието показва, че си изгубилъ нѣщо. А пъкъ радостта показва, че си го намѣрилъ. Страданието е методъ за растене. Страданията правятъ човѣка по-чувствителенъ, а пъкъ чувствителността е необходима за възприемането на любовта.

Когато служишъ съ любовъ, нѣма да имашъ страдания. Ще имашъ страдания, но тѣ ще бждатъ външни, а не вътрешни.

Сегашнитъ хора страдатъ отъ разединение.

— Какво трѣбва да се прави днесъ?

— Любовта осмисля нѣщата. Тя разрешава въпроситъ. Тя е обновителната сила въ свѣта.

Ти като обичашъ, бжди доволенъ, че повдигашъ тия, които обичашъ и същевременно повдигашъ и себе си.

Хората мислятъ, че имъ недостига нѣщо. А пъкъ какво имъ недостига? Това е любовта!

Всѣки, който не проявява любовта, той пада! Трѣбва напреднали души, за да разбератъ това.

Обичай всичко, което Богъ е създалъ. Да обичашъ Бога, това значи да вършишъ волята Му.

Трѣбва да обичашъ! Ти не можешъ да живѣешъ, ако нѣмашъ любовъ. Ти красивъ не можешъ да бждешъ, ако нѣмашъ свѣтлина. Ако не обичашъ нито една форма, ти ще умрѣшъ. Тѣй че, ако се откажешъ отъ любовта, ще умрѣшъ, ти съкратявашъ живота си. Нѣкои мислятъ, че при любовта човѣкъ се изтощава. Не, при любовта нѣма изтощение. При любовта ние изучаваме вътрешната страна на природата!

Когато помагате нѣкому, то неговитъ покровители отгоре ти помагатъ и ти създаватъ условия за истинска вътрешна дейность.

Подъ думата любовъ се разбира благото, което носи на хората човѣкъ, който е излѣзълъ отъ Великото Божествено Начало!

Д. Антонова

НИШКИ

Вий, нишки, отъ Него до мене простряни,
вий, златни, копринени нишки,
недейте се губи, недейте се кжса,
о, златни копринени нишки!

Основа красива на тъканъ вълшебна,
където душата е бдѣла,
отъ много години, където тъче се
одежда красива и бѣла.

Подъ моитѣ прѣсти потрепвате вие
и пѣте подъ моитѣ длани,
въ безмълвната мжка, безмълвното бдение,
о, нишки, отъ слънце облѣни!

— Азъ искамъ да видя одеждата бѣла,
говори и пѣе душата,
азъ искамъ да видя, какъ тамъ ще прелива
съ безсмъртнитѣ багри джгата.

Азъ искамъ, говори и пѣе душата.
И прѣститѣ странно смѣлчани,
отново докосватъ вълшебнитѣ нишки
отъ мене до Него простряни!

МОЛИТВА

Ти пѣсень си, мелодия красива
на моята душа.
Ти гостъ си мой, безмълвенъ и сърдеченъ,
споходилъ ме въ скръбъта.

Ти огънь си, въ домътъ ми тихъ запаленъ,
и литнала искра.
Джга си ти, възсяйнала въ небето,
изгрѣла следъ дъжда.

Молитва, тихъ възторгъ, молитва, радость моя,
отъ кой неземень миръ дойде?
Къмъ кой неземень миръ ме водишъ,
на ангелски криле?

Молитва, тихъ копнежъ, молитва, моя пѣсень,
О, шепотъ чистъ, отронена сълза,
кажи ми ти, когато въ скръбъ възлѣзе
предъ Бога тамъ, какво ти Той каза?

Молитва, шепотъ тихъ, отроненъ звукъ и пѣсень,
потрепнали криле на гълъбъ устремень,
молитва, тишина следъ мълния и буря,
разсѣмване следъ нощъ, молитва, свѣтъль день!

Молитва, цѣвналъ цвѣтъ, ухание неземно,
понесено къмъ свѣтлото небе,
мелодия на душата благодарна,
мелодия изъ чистото сърдце!

* * *

День следъ день тъкатъ лжчитѣ
Златната одежда скѣпа,
День следъ день трепти въ гърдитѣ
благодарность свѣтла, топла.

Класовѣтъ се заглеждатъ
Въ чиста хлѣбородна пазва
На кърмилницата — майка,
А зрънцата се нареждатъ
Като въ малки златни чашки.

Въ тѣхъ наливатъ новъ животъ —
Слънчеви лжчи на капки.
Скоро сърпове ще блеснатъ
Въ силни ржце на жетварки.

Ще се залюлѣ волно
Пѣсень въ слънчеви простори,
Гдето въ нѣжни тремъ сутринъ
Чучулигата се моли —
Миръ и обичъ по земята!

*

Маргарити нѣжни съ метличини сини
И кървавоаленъ разцѣвналъ се макъ,
Изплитатъ презъ юний край ниви класили
Най-дивния полски вѣнецъ!

И всѣко листенце и всѣки цвѣтець
Накичени сутринъ съ бисеръ -- роса,
Елате и вижте следъ изгрѣва слънчевъ
Най-чудни, красиви брилянти въ свѣта!

Елате и чуйте най-нѣжната пѣсень
Отъ златната арфа, що буди животъ,
Красива и вѣчна, разлѣна въ безкрая
Трепти тазъ пѣсень — любовъ!

Отзиви, вестн, книгописъ

Безсмъртната — романъ отъ Г. Томалевски — издание на „Вестникъ на жената“ — цена 30 лв. Това е романътъ на едно дете, останало отъ малко безъ майка, сиротно. Тя се преселва въ свѣта на вѣчното и се слива съ великата, вѣчната майка на всичко живо. Въ детето заляга дълбоко въ душата голѣмата всеотдайна любовъ на майката. То расте, минава презъ разни страдания, преживява борбитѣ и противоречията на живота, изживява любовта, минава дори презъ смъртта и стига до дълбокия миръ въ себе си — чрезъ който се слива съ цѣлокупния животъ въ битието — и въ всѣка своя крачка, то има невидимото ръководство на любящата невидима майка, на великата майка на живота. То е свързано съ нея, защото въ душата му трепти безгранична любовъ къмъ майката. Тази любовъ му отваря очитѣ още отъ малкъ. На възраст достига до ясновидско прозрение и разбиране на дълбоката страна на живота, на вѣчното въ него. Тази любовъ къмъ майката и любовта на „Безсмъртната“ къмъ своето дете, го прави справедливъ, смѣлъ, честенъ, благороденъ, пожертвувателенъ до смъртъ, мждъръ. Колко много житейска мждрость изпѣстря книгата! Тя е една дълбока възхвала къмъ великата майка, къмъ великата любовъ, която се проявява чрезъ всѣкиго, чрезъ всичко въ живота, която издига живота, която внася въ него добро и прави хората мждри и съвършени, която имъ разкрива истинската сщина и смисълъ на живота.

Една книга написана вдъхновено, съ разбиране на живота въ своитѣ всѣкидневни прояви, съ проникновение и знание за сщтината му. Една книга написана искрено, съ честно и справедливо отношение къмъ въпроситѣ на земния животъ на човѣка. Една книга пълна съ любовъ къмъ хората, къмъ самия животъ и хубавото въ него. Тя се чете на единъ дъхъ, тя затрогва, тя трѣбва да бѣде прочетена отъ всѣки човѣкъ, който иска да живѣе съ истински импулси въ живота.

Е. К.

Идеитѣ на Всемирното Братство въ чужбина

Учението на Учителя въ Франция. Въ последнитѣ нѣколко години въ Франция се създаде голѣмо движение въ връзка съ учението и идеитѣ на Учителя. Въ около 30 града сж образувани братствени кръгове, въ които се проучватъ беседитѣ и прилагатъ методитѣ на Новото учение въ живота. Съ какво вдъхновение работятъ тия наши французки приятели се вижда отъ едно писмо пратено недавно отъ единъ приятель — Тони Белменъ въ Лионъ. Ето нѣколко откъска отъ него:

„Днесъ ние живѣемъ съ чувството, че сме намѣрили най-сетне, следъ дълги години, нашитѣ истински братя, съ които сме свързани нераздѣлно. Навсѣкжде въ Франция се образуватъ малки духовни ядра, жадни за любовъ и истина, които непрестанно и съ удвоени усилия работятъ, за да се преобразятъ чрезъ любовта, тъй както Христосъ ни е училъ и да се приближатъ до това живо огнище — братството въ България. Насъ ни обзема едно голѣмо и свято чувство при мисълта за годинитѣ, презъ които се е разраствало това чудесно огнище на духовенъ животъ, благодарение на вѣрата и духовното издигане на всички ония, които сж се приближили до Учителя и сж почувствували значението на голѣмото дѣло, което лжи Божествената любовъ въ свѣта.

Ние не знаемъ, какъ да изразимъ нашата признателность къмъ всички тѣзи братя — българи, които още не сме видѣли съ очитѣ си, освенъ нѣколцина, но които ние чувствуваме тъй близки до насъ, въ нашитѣ сърдца, като че тѣ сж наши близки роднини — отъ едно и сжщо духовно семейство.

Въ нашата признателность къмъ васъ има толкова любовъ, която отправяме къмъ Учителя и която бихме желали вие да му я предадете, заедно съ нашия най-скроменъ и най-преданъ изразъ на добра воля. Кажете му, че и ние работимъ усърдно съ всички сили да станемъ благородни и свършени, за да вземемъ дейно участие въ голѣмото Божествено дѣло на земята. Ние знаемъ, че само Божествената любовъ може да преобрази нашия животъ и само живиятъ примѣръ на сливане съ доброто може да преобрази братята около насъ.“

*

Единъ професоръ въ Тулузкия университетъ (Франция) сви-калъ презъ май 20 професори, да имъ говори за идеитѣ на Учителя. Той счита тия идеи необходими за възраждането на днешната култура и за откриването на нови хоризонти за човѣчеството.

*

Конгресътъ на читалищния съюзъ. Читалищниятъ съюзъ имѣ своя конгресъ на 6 и 7 май т. г. въ София. Заседанията му бѣха бурни. Много разисквания имаха личенъ характеръ. Говори се много за значението на читалището, за великата му просвѣтна роля.

Но важното, което не се засегна въ конгреса, това е, какъ да стане читалището инструментъ, орждие, чрезъ което да се внесе Новото, което иде, въ народнитѣ маси и съ това да се даде тласъкъ на народната култура. Читалището може да изиграе важна роля, като стане авангардъ на новитѣ идеи въ обществото. Върху този въпросъ ще се спремъ съ особна статия въ списанието.

*

Всемирна биология. Въ списание „Просвѣта“, органъ на Просвѣтния съюзъ, година IV, кн. I, септември 1938 г. г. Кирилъ Кръстевъ помѣства статия съ горното заглавие. Въз основа на новитѣ данни на астрономията, физиката, биологията и пр., той се опитва да обоснове, че цѣлата вселена представлява нѣщо живо и се развива

по законитѣ, по които се развива единъ организъмъ. Между другото въ тая статия се казва:

„Този огроменъ Космосъ се състои отъ множество по-малки звездни вселени въ видъ на спирални мъглявости. Нашиятъ млѣченъ пѣтъ, заедно съ насъ, е една отъ тѣхъ, а досега, споредъ Джийнсъ, сж фотографирани още около 2 милиона такива вселени, и вѣроятно милиони, милиони други сж извънъ моѣществото на нашитѣ телескопи. Всѣка отъ тия вселени съдържа нѣколко хиляди милиона звездни субстанции, предназначени да ги създадатъ. Строежътъ на тия вселени е еднакъвъ: централна частъ, кждето звездитѣ сж повече, по-сближени и по-блѣскави, около която екваториялно сж разпрѣснати други звезди. По сѣщия моделъ е устроена и всѣка звездна система, която влиза въ състава на млѣчнитѣ пѣтища. Екваториялно около звездата — слънце се движатъ планети — спѣтници. Често и планетитѣ представятъ подобно устроенъ свѣтъ съ своитѣ спѣтници — луни, каквито Юпитеръ има 9, а Сатурнъ — 10. Досущъ по сѣщия моделъ е устроенъ атомътъ, около чието централно положително ядро въ една екваториална плоскостъ обикалятъ съвсемъ дребнитѣ електрони. Отъ горе до долу — еднакъвъ планъ! Какво величаво единство! Синтетичното заключение, което се налага, пише астрономътъ Емилъ Бено, е, че сѣществва единство въ генетичния планъ на различнитѣ космически системи. Но не сж ли всички тия планети, слънчеви и звездни свѣтове въ отношения като организмови клетки едни на други и най-после на цѣлата огромна Вселена?

Отъ всички доводи, съпоставки и загатвания, които направихме, става твърде убедително, че въ вселената владѣятъ едни общи закони въ всички нейни прояви. Тѣ се изразяватъ еднакво и въ мъртвото и въ живото, само, че въ едното по-бавно, по скрито или спящо, а въ другото по-енергично и по-видимо за обикновения погледъ. Цѣлата вселена диша съ единъ жизненъ ритъмъ и между всичкитѣ ѣ части сѣществва една „кръвна връзка“, както въ живота на единъ организъмъ. Законитѣ на биологията се повтарятъ нагоре въ голѣмата вселена, и обратно — небеснитѣ закони се отразяватъ долу.“

Всичко гореказано приближава постепенно науката до възгледа на окултната наука, че всичко е живо.

Expérimentation de l'Amour

Le monde a besoin aujourd'hui de nouveaux points de vue. Il n'y a rien à redire aux anciens; ils étaient très bons, mais pour le passé. Ils resteront dans les musées de la nature comme des antiquités par lesquelles on étudiera le passé. Pour les générations futures, qui viennent, ces vieilles conceptions sont quelque chose de connu. Les âmes qui viendront dans ces générations sont extraordinairement avancées. Elles ont expérimenté et connaissent toutes les choses avec lesquelles l'homme vit aujourd'hui. Et voilà pourquoi elles veulent apporter quelque chose de nouveau. Tout ce qui est vieux a été expérimenté et l'on en connaît les résultats. Et comment cela s'est-il exprimé dans la conscience de l'homme? En ceci: l'homme s'est aimé lui-même avant tout et par-dessus tout. Le nouveau dans lequel il entre à présent s'exprime en ce qu'il veut aimer aussi les autres. Il est sorti de lui-même et dirige son amour vers son prochain qu'il veut aimer comme il s'aime lui-même. C'est en cela que consiste l'idée fondamentale du nouveau qui assemblera les hommes, les unira et les organisera d'une nouvelle manière.

L'idée du prochain est déposée dans la structure même de l'homme. Elle est le lien entre l'esprit et l'âme, entre l'intellect et le cœur. Parce que ce qui est le plus proche de l'âme est l'esprit, ce qui est le plus proche du cœur est l'intellect. C'est la manifestation intérieure de cette idée dans la vie de l'homme. Extérieurement elle se manifeste dans le lien qui existe entre l'homme et la femme. Et si vous demandez pourquoi l'homme doit aimer la femme, on vous répondra: l'homme doit aimer la femme — cet être proche — parce qu'elle est la conductrice de l'amour. Et c'est de l'amour que naît la vie. Et puisque la vie est une nécessité pour l'homme, s'il n'aime pas la femme, il en sera privé. La femme de son côté, doit aimer l'homme parce qu'il représente l'intellect humain et la lumière qui provient de la sagesse. Si la femme ne l'aime pas, elle sera privée de la lumière et marchera dans les ténèbres. Et sans lumière, elle ne sera jamais à même de comprendre la vie. C'est l'homme donc, c'est-à-dire ce qui est grand, puissant, intelligent dans le monde qui donne à la vie les conditions de se manifester. Il apporte la lumière.

Tant que l'homme n'a pas en lui la lumière, il ne lui est pas possible de connaître l'univers. Mais lui-même aussi restera inconnu s'il n'émet pas de lumière. S'il veut être connu, il faut absolument qu'il donne, il faut que quelque chose émane de lui. Dès qu'il se renferme en lui-même, il ressemble aux soleils obscurs — parce qu'il y en a de tels dans le monde.

Dans la lumière des nouvelles conceptions, on comprendra autrement l'homme et la femme, le père et la mère, le frère et la sœur. On les comprendra non d'après la forme, comme c'était le cas jusqu'à présent, mais dans leur sens le plus profond. Parce que ce sont des images d'idées, des formes d'idées par lesquelles le monde de la raison veut nous montrer les rapports primitifs qui existent dans l'amour. Dans ces formes se trouvent

recélées les méthodes d'après lesquelles nous devons vivre en appliquant l'amour envers le prochain. Parce que le frère qu'est-il pour la soeur ? — Il lui est un être très proche. Il est une forme spéciale de l'amour pour le prochain. Aussi ne peut-on appeler frère que celui qui considère sa soeur comme un autre lui-même. Et une soeur est uniquement celle qui traite son frère comme elle se traite elle-même. En tant que formes d'idées du monde de la raison, le père et la mère, le frère et la soeur nous montrent les manières d'après lesquelles nous devons nous comporter dans la vie. Si quelqu'un vous demande comment il doit agir dans la vie, répondez-lui sans la moindre hésitation : „Agissez comme agit votre père, comme agit votre mère, comme agit votre frère, comme agit votre soeur.“

Mais quand pourra-t-il en être ainsi ? Seulement lorsque l'homme et la femme s'élèveront spirituellement, lorsqu'ils deviendront des serviteurs conscients de l'amour. Le père alors, en tant que conducteur de la lumière, pourra en déposer les lois dans l'intellect de ses fils et de ses filles ; et la mère, comme conductrice de l'amour et de la chaleur qui en découle, sera à même d'en implanter les lois dans le coeur de ses fils et de ses filles. Dans cet état de choses les fils et la fille qui naissent dans une famille seront connus de leurs parents. Encore avant leur arrivée, ils leur en enverront la nouvelle. Au foyer où les enfants viennent d'une telle manière, règnent l'affection mutuelle et la bonne entente entre tous les membres : l'on y trouve la paix et l'harmonie.

Et alors, au frère et à la soeur appartenant à une telle famille, on peut en tout sécurité recommander de se comporter comme le père et la mère. Aujourd'hui cependant dans bien des familles cela ne peut pas encore être appliqué. Le fils ne doit pas toujours faire ce que fait son père, et avec raison, comme le montre l'exemple suivant pris de la vie. Le fils d'un homme connu comme aimant le vin et le tabac devient abstinent. Son père veut qu'il lui apporte du vin de la cave ; mais il refuse : „C'est une chose que je ne peux pas faire. Demande-moi de t'apporter de l'eau de la source la plus éloignée, je le ferai ; mais que j'aille te chercher du vin — non, je ne peux pas le faire.“ Une autre fois il l'envoie lui acheter du tabac : „Exige de moi que je te fende du bois, mais ne me fais pas acheter de tabac.“ Le père se plaint de ce fils désobéissant ! Mai puisque c'est un homme de sens, il le justifie intérieurement. „Mon fils a raison“, dit-il ; et il explique : Son grand-père et son arrière grand-père ne fumaient pas et ne buvaient pas. Moi, j'ai appris à fumer et à boire. Mon fils les suit dans la même voie, tandis que moi, comme vous le voyez, j'en ai dévié.“

On peut édifier la vie de famille d'une manière extérieure. Au lieu de l'amour, qui seul détermine les vraies relations dans la famille, qui seul est à même de l'édifier, on substitue une morale du dehors. Le père et la mère moralisent souvent leurs enfants, voulant leur faire adopter ce qui leur manque à eux-mêmes. C'est une erreur évidente. Ce qui est vrai pour la vie de famille est vrai en général pour la vie. On veut vivre en dehors de l'amour, ce qui est absolument impossible — parce que le principe dont découle la vie est l'amour.

Que faut-il entendre lorsqu'on dit que l'homme vit ? Pour qu'un homme vive, il faut qu'il entretienne en lui une affluence d'amour. S'il veut prolonger sa vie, il doit renforcer l'amour. Si son amour diminue, il mourra. L'augmentation de l'amour amène une augmentation de vie. Une diminu-

tion de l'amour a pour conséquence une diminution de vie. On peut dire, en s'exprimant mathématiquement, que la vie est en proportion directe de l'amour.

Cette loi se rapporte à la vie physique autant qu'à la vie spirituelle. Ainsi, la foi de l'homme dépend de l'amour. Plus il a d'amour et plus il aura de foi. Et plus il a de foi, plus il aura d'espérance. Ces forces primitives dans l'âme de l'homme sont inséparablement liées entre elles. Il est clair donc que c'est l'amour qui renforce ou diminue la vie et par conséquent aussi toutes ses fonctions. C'est lui qui renforce ou diminue ses forces psychiques. Les observations prouvent que la diminution de l'amour chez un homme se reflète sur toute sa nature organique — ses organes diminuent et dégèrent de même progressivement. Le terme final de cette diminution de l'amour est la mort. Ici s'arrête toute croissance, qui est un processus de la vie et par conséquent aussi de l'amour.

Bien des gens attendent aujourd'hui que quelqu'un vienne les sauver des incommodités de la vie. Mais il n'y a que l'amour qui puisse les sauver. Sans amour, pas de salut. Il faut que l'amour entre dans le monde et qu'il commence à travailler dans tous les coeurs, dans tous les intellects, dans toutes les âmes. Il faut qu'il pénètre partout, qu'il travaille partout. C'est de ce temps qu'il est dit dans l'Ecriture: „Je ferai ma demeure en eux et ils seront mon peuple.“ Cela signifie que l'amour établira sa demeure chez les hommes et les unira en un tout. Alors se réaliseront toutes les aspirations de l'âme humaine qui sommeillent profondément enfouies en elle.

On a essayé de bien des chemins dans la vie, on a fait beaucoup d'expériences. On peut en faire encore tant qu'on veut, mais on comprendra en fin de compte que la vraie libération des inconvénients de la vie vient de l'amour. Il faut aujourd'hui que s'implante en chacun l'invincible aspiration d'expérimenter l'amour tel qu'il se manifeste à présent.

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

Продължава се подписката за записване абонати за ТРИНАДЕСЕТА годишнина на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“, която почна отъ Януарий 1939 година.

Абонаментътъ остава и занаяпредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тоя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждешата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
